

(1)

Entre la cent quarantena aproximada d'obres musicals que
enriqué Lluís Millet, en figuren en aquest disc dotze, en totes
les quals intervé la veu humana, i que formaren part integrant
del concert celebrat el dia 18 d'Abril de 1962 al "Palau de la Música
Catalana" amb motiu de la Comemoració del Centenari
del naixement del fundador i primer Director de l'Orfeó
Català. El mndit concert comprenia, a més d'altres seves
diverses composicions del gènere vocal, les seves ^{dues} ~~tres~~ úniques
mostres del gènere orquestral.

Més de la meitat de la producció musical de Millet és
de caràcter religiós (passen de vintanta les seves obres d'aquest
gènere). Unes mostres d'aquesta producció integren la segona
cara d'aquest disc, car la composició "Espis", sobre la poesia

(2)

de Mm. Cinto, inclosa també en aquella i escrita originàriament per a
un solista i piano (ara cantada en la nova versió de cor
mixta que segueix exemplarment l'original), és evident-
ment d'inspiració religiosa. Totes aquestes composicions ~~de~~
~~poemes~~ són veritables obres mestres, les tres últimes, compostes
en l'edat madura; no així les dues primeres. Però qui no diria que
l'inefable "Regàlia a la Verge del Remei" (per al cim de tota la
producció musical del Mestre), i "L'esper", ambdues d'inspiració popular
volterana, no posseeixen totes les qualitats d'una excel·lent maduresa?
"Canticum amoris" és l'efusiu diàleg entre genís i Perle especialment
escrit ^{per als} ~~per als~~ lemnaristes i dedicat al gran bisbe de Perpinyà Jules
Carré. La salve "Regina Catalonice" en la qual la litúrgia i
l'art popular s'enllacen a meravella és dedicada a l'Escolania
de Montserrat, i la "Salve Maria" (himne pel Navegant a
la Verge de Montserrat sobre les abundades poemes de Joan Bonaigua)

(3)

és una de les últimes inspiracions més fervores del nostre primer director.

La primera cara d'aquest din està integrada per set composicions no religioses, entre elles tres harmonitzacions de cançons populars nostres d'autologia. Aquestes són "La dama d'Aragó", "El pastoret" i "El cant del ocell", aquesta última esdevingué cèlebre, "La melodia popular més bella del món", com di'gué un dia Wanda Landowska i preceden la seva inicial difusió a la superbà harmonització del mestre Mulet. D'aquestes tres harmonitzacions, no més "La dama d'Aragó" pertany a l'edat madura del ~~Mulet~~ gran home.

Completèn aquesta primera cara quatre còlors originals, tots de l'època juvenils del seu autor: el més conegut i vibrant de tots és "El Cant de la Senyera" compost expressament per la benedicció de la Senyera de l'"Orfeo Català" als peus de la Verge de Montserrat, sobre la poesia de Joan Maragall, qui quedà

tan complaent de la realització musical que (4)
esclamà: "així mateix el sentia jo amb aquests mateix-
-os accents quan l'escrivia". "Choral a boca closa"
"Cap al fard" i "Jovenibola", totes tres de neta filiació ro-
-mànica, són composicions que el seu autor escriu origi-
-nàriament per a cor d'homes, i que jo he procurat trans-
-lladar fidelíssimament per a cor mixte. El "Choral" és
una curta evocació sense paraules de forta intensitat emotiva.
"Cap al fard" i "Jovenibola", sobre poemes originals de l'autor, exal-
len un bell perfume nostàlgic.

Valdria per constatar que si aquest disc apareix en aque-
-sta "Antologia històrica de la música catalana" no vol pas significar
que el conjunt d'obres que l'integren pugui donar una
idea completa de la producció musical autològica del seu

autor. En aquesta, per exemple, no hi podrien faltar ⁽⁵⁾
diversos espècimens de cànctics pertanyents a les dues
dues sèries de "Cants espirituals per a cis del poble", dintre
del gènere no igualats ni menys superats per ningú, ni algun
dels seus goys i altres cànctics models, ni la deliciosa
infinitat ~~d'altres~~ de les seves cançons "Flor de lliní i rosa"
i "La fada de Sarrià", ni tampoc la mortua de la seva
breu i simple, però penetrant producció orquestral.

Per acabar voldria fer una afirmació: la de la cataluni-
tat general (amb poquíssimes excepcions) de la producció
municipal del Mestie. Sebastià Farnés li inculcà un dia
la devoció per la Cançó popular catalana i del seu
esperit, de la seva fortalesa, està impregnada la

Reva obra musical.

Alvin's Mr. Millet

El Manzanillo, Octubre 1969.

Entre la cent quarantena aproximada d'obres musicals que escrigué Lluís Millet, en figuren dotze en aquest disc, en totes les quals intervé la veu humana, que formaren part integrant del concert celebrat el dia 18 d'abril de 1967 al Palau de la Música Catalana amb motiu de la commemoració del centenari del naixement del fundador i primer director de l'Orfeó Català. El susdit concert comprenia, a més d'altres diverses composicions seves del gènere vocal, ^{seves} les dues úniques mostres del gènere orquestral.

Més de la meitat de la producció musical de Millet és de caràcter religiós (passen de vuitanta les seves obres d'aquest gènere). Unes mostres d'aquesta producció integren la segona cara d'aquest disc, car la composició Sospire, sobre la poesia de Mossèn Cinto inclosa també i escrita originàriament per a veu solista i piano (ara cantada en la meua versió de cor mixt que segueix escrupolosament l'original), és evidentment d'inspiració religiosa. Totes aquestes composicions són veritables obres mestres. Les tres últimes, compostes en l'edat madura; no així les dues primeres. Però ¿qui no diria que la inefable Pregària a la Verge del Remei (potser el cim de tota la producció musical del mestre), i Sospire, ambdues d'inspiració popular sobirana, no posseeixen totes les qualitats d'una excelsa maduresa? Canticum amoris és l'efusiu diàleg entre Jesús i Pere, especialment escrit per als seminaristes i dedicat al gran bisbe de Perpinyà Jules Carselade. La salve Regina Cataloniae en la qual la litúrgia i l'art popular s'enllacen a meravella, és dedicada a l'Escolania de Montserrat, i la Salve Maria (himne pel Novenari a la Verge de Montserrat sobre les abrandades poesies de Joan Llongueres), són de les últimes inspiracions més fervoroses del nostre primer director.

La primera cara d'aquest disc està integrada per set composicions no religioses, entre elles tres harmonitzacions de cançons populars nostres d'antologia. Aquestes són La dama d'Aragó, El pastoret i El cant dels ocells, aquesta última esdevinguda cèlebre, "la melodia popular més bella del món", com digué

un dia Wanda Landowska, i que deu la seva inicial difusió a la superba harmonització del mestre Millet. D'aquestes tres harmonitzacions només La dama d'Aragó pertany a l'edat madura del gran home.

Completen aquesta primera cara quatre cors originals, tots de l'època jove-gana del seu autor; el més conegut i vibrant de tots és El Cant de la Senyera, compost expressament per a la benedicció de la senyera de l'Orfeó Català als peus de la Verge de Montserrat, sobre la poesia de Joan Maragall, qui quedà tan complagut de la realització musical, que exclamà: "així mateix el sentia jo amb aquests mateixos accents quan l'escrivia". Coral a boca closa, Cap al tard i Jovenivola, totes tres de neta filiació romàntica, són composicions que el seu autor escriví originàriament per a cor d'homes i que jo he procurat traslladar fidelíssimament per a cor mixt. El Coral és una curta evocació sense paraules, de forta intensitat emotiva. Cap al tard i Jovenivola, sobre poesies originals de l'autor, exhalen un bell perfum nostàlgic.

Punt i apart

Voldria fer constar que si aquest disc apareix en aquesta "Antologia Històrica de la Música Catalana" no vol pas significar que el conjunt d'obres que l'integren pugui donar una idea completa de la producció musical antològica del seu autor. En aquesta, per exemple, no hi podrien faltar diversos espècimens de cànctics pertanyents a les seves dues sèries de Cants espirituals per a ús del poble, no igualats ni superats per ningú dintre del gènere, ni algun dels seus goigs i altres cànctics modèlics, ni la deliciosa intimitat de les seves cançons Flor de lliri i rosa i La fada de Lanós, ni tampoc la mostra de la seva breu i simple, però penetrant producció orquestral.

Per acabar, voldria fer una afirmació: la de la catalanitat general (amb poquíssimes excepcions) de la producció musical del mestre. Sebastià Farnés l'inculcà un dia la devoció per la cançó popular catalana; del seu esperit, de la seva fortaleça està impregnada la seva obra musical.

LLUÍS Me MILLET

El Masnou, octubre del 1969

Entre la cent quarantena aproximada d'obres musicals que escrigué Lluís Millet, en figuren dotze en aquest disc, en totes les quals intervé la veu humana, que formaren part integrant del concert celebrat el dia 18 d'abril de 1967 al Palau de la Música Catalana amb motiu de la commemoració del centenari del naixement del fundador i primer director de l'Orfeó Català. El susdit concert comprenia, a més d'altres diverses composicions seves del gènere vocal, les ^{seves}dues úniques mostres del gènere orquestral.

Més de la meitat de la producció musical de Millet és de caràcter religiós (passen de vuitanta les seves obres d'aquest gènere). Unes mostres d'aquesta producció integren la segona cara d'aquest disc, car la composició Sospire, sobre la poesia de Mossèn Cinto i cloïda també i escrita originàriament per a veu solista i piano (ara cantada en la meua versió de cor mixt que segueix escrupolosament l'original), és evidentment d'inspiració religiosa. Totes aquestes composicions són veritables obres mestres. Les tres últimes, compostes en l'edat madura; no així les dues primeres. Però ¿qui no diria que la inefable Pregària a la Verge del Remei (potser el cim de tota la producció musical del mestre), i Sospire, ambdues d'inspiració popular sobirana, no posseeixen totes les qualitats d'una excel·lent maduresa? Canticum amoris és l'efusiu diàleg entre Jesús i Pere, especialment escrit per als seminaristes i dedicat al gran bisbe de Perpinyà Jules Caselade. La salve Regina Catalonice en la qual la litúrgia i l'art popular s'enllacen a meravella, és dedicada a l'Escolania de Montserrat, i la Salve Maria (himne pel Novenari a la Verge de Montserrat sobre les abrandades poesies de Joan Llongueres), són de les últimes inspiracions més fervoroses del nostre primer director.

La primera cara d'aquest disc està integrada per set composicions no religioses, entre elles tres harmonitzacions de cançons populars nostres d'antologia. Aquestes són La dama d'Aragó, El pastoret i El cant dels ocells, aquesta última esdevinguda cèlebre, "la melodia popular més bella del món", com digué

un dia Wanda Landowska, i que deu la seva inicial difusió a la superba harmonització del mestre Millet. D'aquestes tres harmonitzacions només La dama d'Aragó pertany a l'edat madura del gran home.

Completam aquesta primera cara quatre cors originals, tots de l'època jove-
gana del seu autor: el més conegut i vibrant de tots és El Cant de la Senye-
ra, compost expressament per a la benedicció de la senyera de l'Orfeó Català
als peus de la Verge de Montserrat, sobre la poesia de Joan Maragall, qui
quedà tan complagut de la realització musical, que exclamà: "així mateix el
sentia jo amb aquests mateixos accents quan l'escrivia". Coral a boca closa,
Cap al tard i Jovenivola, totes tres de nota filiació romàntica, són compo-
sicions que el seu autor escriví originàriament per a cor d'homes i que jo
he procurat traslladar fidelíssimament per a cor mixt. El Coral és una cur-
ta evocació sense paraules, de forta intensitat emotiva. Cap al tard i Jove-
nivola, sobre poesies originals de l'autor, exhalen un bell perfume nostàlgic.

punt a part ← Voldria fer constar que si aquest disc apareix en aquesta "Antologia Histò-
rica de la Música Catalana" no vol pas significar que el conjunt d'obres que
l'integren pugui donar una idea completa de la producció musical antològica
del seu autor. En aquesta, per exemple, no hi podrien faltar diversos espè-
cimens de cànctics pertanyents a les seves dues sèries de Sants espirituals
per a ús del poble, no igualats ni superats per ningú dintre del gènere, ni
algun dels seus goigs i altres cànctics modèlics, ni la deliciosa intimitat
de les seves cançons Flor de lliri i rosa i La fada de Lanós, ni tampoc la
mostra de la seva breu i simple, però penetrant producció orquestral.

Per acabar, voldria fer una afirmació: la de la catalanitat general (amb
poquíssimes excepcions) de la producció musical del mestre. Sebastià Farnés
l'inculcà un dia la devoció per la cançó popular catalana; del seu esperit,
de la seva fortaleza està impregnada la seva obra musical.

LLUÍS M. MILLET

El Masnou, octubre del 1969